

кучетата да я хванатъ. Вълчицата хукнала съ всичка сила да бѣга. Изпървомъ била много далечъ, ала бързоногитѣ кучета се стрѣлнали подиръ нея и малко по малко я настигвали; тъкмо когато да я заобиколятъ, вълчицата, възпитана въ дома между кучетата, знайла слабостта имъ, се върнала съ глава къмъ тѣхъ, почнала радостно да маха опашка и да се хили на срѣща имъ. Засилени кучетата, прѣскокнали прѣзъ вълчицата и рипнали по-нататъкъ. Ала тѣ веднага се върнали съвсѣмъ обезкуражени. Тѣ познали домашното си вълче и почнали да махатъ дружелюбно своитѣ опашки. И така вълчицата надхитрила кучетата, които гонятъ звѣра само доклѣ бѣга, ала веднага се спиратъ и отстъпватъ, щомъ видятъ, че противникътъ не бѣга, ами се смѣе. На другия день Вълко поискалъ пакъ да прави опитъ. Зелъ този пжтъ четири кучета, вълчивата въ торбата и пакъ на полето. Този пжтъ станало нѣщо особено. Въ първитѣ два опита новитѣ кучета стигвали вълчицата хващали я, и чакали да пристигне господаря. Обаче на третия пжтъ, хитрата и опитна вълчица така заблудила кучетата, че тѣ не съгледали, какъ тя, възползувана отъ изкочилъ заякъ, по който кучетата се втурнали, кривнала въ дола и се изгубила безслѣдно.

Така се освободила Вълковата плѣнница за голѣмо негово огорчение. Ала кучетата се научили да ловятъ живи вълци. Сутринъ Вълко нахрани бързоногитѣ кучета, качи коня и хайде въ джбравата. Щомъ изкара отъ нѣкждѣ вълкъ по полянитѣ, кучетата съ страшна бързина хукватъ по него. Тѣ така сж обучени, че всѣкога по три най-малко трѣбва да тичатъ на единъ вълкъ. Щомъ го стигнатъ, веднага го заобикалятъ: едно го хваща за ушитѣ,